

VILHELM FERDINAND JOHAN STORM

AV

O. NORDGAARD

AKTIETRYKKERIET I TRONDHJEM

1914

AUNE, FOT. 1898.

W. Storm

EFTER DAGUERRETYPI CA. 1855.

Det har engang været sagt, at MICHAEL og OSSIAN SARS er de mænd, som har opdaget den norske havfauna. I sin store almindelighed er det utvilsomt rigtig. Imidlertid er det ikke alene av viktighet at vite, hvilke arter overhodet findes ved vore kyster og i vore fjorde, men man bør ogsaa kjende, hvor og hvorledes de forekommer, hvor langt mot syd og hvor langt mot nord de gaar, osv. For at faa et fuldstændig billede av landets marine dyreliv utkræves saaledes en mængde lokale undersøkelser. Det har vist sig, at Trondhjemsfjorden er en av de merkeligste av de norske fjorde, og dens dyreliv er opdaget av konservator VILHELM STORM.

VILHELM FERDINAND JOHAN STORM er født i Arendal d. 28. september 1835. Hans far, FREDRIK ELIAS STORM, som dengang var lærer ved Arendal skole, var to gange gift. I første egteskap med en datter av brigadelæge RØNNE i Kristiansand fik han 8 barn, hvorav V. Storm var den 3. i rækken. Den første hustru døde under den store differitepidemi i Trondhjem i 1847. Fred-

rik Storm hadde nemlig i 1837 faat ansættelse som hospitalsprest i Trondhjem, en stilling han senere ombyttet med et presteembede ved Frue kirke. Fredrik Storm giftet sig anden gang med en datter av apoteker KRÜGGER i Odense og fik i dette ægteskap 4 barn. I toaarsalderen kom saaledes V. Storm til Trondhjem, hvor han tilbragte sine barneaar. Han begyndte først paa Katedralskolen. I 1848 fik han anledning til at gjøre en reise til La Rochelle i Frankrige, hvor en trælastgrosserer ved navn MØRCH var gift med en søster av hans mor. Mørch stod i forbindelse med firmaet HANS WINGAARD FINNE, som drev stor trælastforretning med oplag i Ilen. Den unge Vilhelms reise foregik med en tremaster «Freia», som tilhørte nævnte firma. Paa nedreisen oplevet han en storm, som var saa voldsom, at fartøiet nær var gaat tilgrunde. I La Rochelle opholdt han sig en kortere tid og fulgte derpaa med samme fartøi til Lissabon, hvor der indlastedes salt, og med denne ladning seilte man tilbake til Trondhjem. Efter hjemkomsten gik Vilhelm et aar paa Katedralskolen og siden paa Realskolen til 1852, da han blev konfirmert.

Rektor paa Katedralskolen i Storms skoledage var FREDRIK MOLTKE BUGGE, som av alle erkjendtes at være en fremragende lærerbegavelse. En anden av lærerne het DONS¹. Han var teolog, men underviste i matematik. En av Realskolens bestyrere i V. Storms skoletid var cand. teol. VULLUM², som ogsaa var lærer i norsk og tysk. Man brukte dengang betegnelsen dansk stil, og det danske sprog ansaaes i dannede kredse som den bedste norm baade i skrift og tale. VULLUM derimot interesserte sig for gammelnorsk, og i sin lærervirksomhet søkte han at la norske ord fortrænge de danske, hvor han syntes det gik an. Han sa saaledes gut istedetfor dreng, men vovet dog ikke at skrive det. De fleste dannede mennesker sa og skrev dengang dreng.

Allerede som gut var V. Storm meget interessert i naturen og var tidlig en opmerksom iakttager. Hans dragning mot naturhistorien var saa sterk, og hans interesser saa avgjort rettet mot studiet av planter og dyr, at han deri saa sit egentlige kald. I 1853 fik han av videnskapsselskapet et stipendium til at utdanne sig i zoologi og zoologisk præparation, og reiste i den anledning til Kristiania. Da den unge stipendiat i 1853 kom til hovedstaden, var de naturhistoriske samlinger flyttet fra det gamle universitetslokale til det nye, hvor alt stod temmelig uordnet. Lærere i zoologi var dengang ESMARK og RASCH. De bodde sammen paa løkken «Fjeldstuen» bak slottet, hvor ogsaa

¹ CARL JAKOB VALDEMAR DONS, f. i Trondhjem 1810, d. 1878.

² ERIK VULLUM's far.

Esmark hadde sin private samling, som nogen tid efter blev kjøpt av universitetet. SIEBKE var konservator ved det zootomiske museum, hvis bestyrer var CHR. BOECK. Præparanten ved de naturhistoriske samlinger het SIVERTSEN, og det var serlig ham, som tok sig av V. Storms undervisning i præparation. Nogen veiledning til bestemmelse av insekter fik han av Esmark, og paa Siebkes arbeidsrum sat han og præparerte skeletonter. Desuten hørte han ogsaa forelæsninger, f. eks. av Rasch, som læste over baade botanik og zoologi. Rasch, der som bekjendt var oberstløjtnant HELGESEN's jagtven, var en lidenskapelig tobaksrøker. Storm har fortalt, at naar Rasch hadde holdt en forelæsning og saaledes været uten tobak en hel time, ilte han som en besat ind til sin pipe.

V. Storms ophold i Kristiania varte til december 1855, da han igjen reiste til Trondhjem. Den 11. januar 1856 blev han ansat som konservator og præparant ved Videnskapsselskapet, og fra nu av viet han sin tid og sine kræfter til utviklingen av selskapets naturhistoriske samlinger. Ved denne ansættelse gik samlingerne over fra bibliotekaren til den nye konservator, som skapte en bedre orden paa det, som allerede var, og arbeidet utrættelig paa at forøke de forskjellige avdelinger. Da Storm i 1856 overtok sin stilling, hadde Videnskapsselskapets samlinger sit lokale i Katedralskolens bygning. Men i 1868 blev de overflyttet til en ny bygning, som paa grund av den sterke vekst gjentagende gange blev utvidet. I 1870 fik oldsaksamlingen egen bestyrer, i 1875 utskiltes myntsamlingen og i 1878 den mineralogiske samling under serskilte bestyrere. Storm maatte stræve længe, før han fik nogen ordentlig præparanthjelp, men i 1875 fik selskapet ogsaa en præparant, som indtil 1903 tillike fungerte som vaktmester. I sidstnævnte aar blev ogsaa vaktmesterstillingen utskilt. I 1892 blev botanikeren M. FOSLIE ansat som bestyrer av den botaniske samling. Foslie bestyrte ogsaa samlingen av pattedyr til sin død i 1909. Fuglesamlingen blev utskilt i 1902 og dens bestyrelse overdrat til dr. G. SWENANDER. Endskjønt den gamle konservator saaledes saa den ene avdeling efter den anden forgrene sig fra den moderstamme, han oprindelig hadde set vokse op som en spæd plante, var der dog en betydelig samlingsmasse, som tilslut stod under hans specielle varetækt, da han like til sin død hadde bestyrelsen av samlingen av krypdyr, padder, fiske og alle evertebrater.

Sammen med K. RYGH som den egentlige leder arbeidet ogsaa Storm paa at gjennomføre en rekonstruktion av selskapets love. Denne fandt sted i 1874. Efter den tid søktes det princip gjennomført, at en hovedopgave for selskapets virksomhet

skulde være at fremme studiet av det nordlige Norges historie og naturhistorie gjennom selstændig arbeide.

Fra sin ansættelse og til sin død var V. Storm knyttet til Videnskapsselskapet, og naar han ikke var ute paa undersøkelser, gik han søndag som hverdag paa museet. Kun i 1890 blev der en avbrytelse i dette liv, ti i nævnte aar foretok han en reise til Stockholm, Kjøbenhavn, Hamburg og Berlin for at studere museumsteknik. Nogen aar i forveien (1886) var han blet medlem av Videnskapsselskapet i Kristiania. St. OLAVS-ordenens ridderkors fik han d. 31. januar 1900.

Som museumsmand gjorde V. Storm i mere end 50 aar et stort og betydningsfuldt arbeide, men av endnu større betydning er hans undersøkelser over Trondhjemsfjordens dyreliv. Mange er de rariteter, han har trukket frem fra de store dyp i fjorden, og flere av Storms skrapesteder, saasom Røberg og Skarnsundet, er blet videnom bekjendt. I sine sidste aar likte han ikke at være paa sjøen, og han tok da med iver fat paa studiet av landjordens fauna og flora. I mange somme bodde han i Mostadmarken, hvor han levet paa en liten bondegaard, glædet sig over naturen og studerte dens foreteelser.

Han sovnet hen kl. 1 fm. den 19. mai 1913 i sit hjem paa Rosenborg og blev begravet d. $23/5$. Begravelsen foregik paa Videnskapsselskapets bekostning.

I et foredragsmøte d. 10. oktober 1913 i Katedralskolens festsal, hvor Videnskapsselskapets direktion med mange andre var tilstede, holdt nedskriveren av foranstaaende linjer følgende mindetale:

Hr. præsens, mine damer og herrer!

Det har været en gammel sedvane, at der i Videnskapsselskapet er holdt mindetaler over de mænd, som i serlig grad har bidrat til at fremme selskapets virksomhet. Saaledes holdt GERHARD SCHØNING mindetale over biskop GUNNERUS, magister LORENTS WITTRUP over Schøning, osv. Denne gamle skik bør ikke forkastes, og den nuværende præsens har git mig det ærefulde hverv at fremføre nogen mindeord om nylig avdøde konservator VILHELM STORM. Jeg skal imidlertid her kun forsøke at kaste endel lysstreif over den bortvandrede zoologs virksomhet og personlighet, da en mere utførlig biografisk behandling er forbeholdt selskapets skrifter.

Som bekjendt var en av videnskapsselskapets stiftere, nemlig Gunnerus, naturvidenskapsmand, og det av en meget høj rang. Han grundla det naturhistoriske studium paa vore breddegrader. I de første bind av selskapets skrifter skrev han en

mengde zoologiske avhandlinger samtidig med, at han samlet materiale til en *Flora norvegica*. Av en meget kompetent dommer, biskop BANG, har Gunnerus faat det skudsmaal, at «han er den lærdeste af alle de mænd, der har indehavt bispeembedet inden den norske kirke». Denne aristoteliske begavelse hadde ogsaa en utpræget sans for naturhistoriens praktiske nytte. Etsteds paaviser han nærmere, hvorledes naturstudiet er nyttig for lægen, fabrikanten, kunstneren, kjøpmanden, sjømanden og landmanden. Saaledes sier han f. eks., at naturstudiet «sætter landmanden istand til at kjende jordarterne og plantearterne og fornuftig at forbedre sin ager, sin eng og sin have, og drive sit bruk baade til sin egen og landets nytte». Da Gunnerus døde i 1773, var der ingen, som kunde fortsætte hans naturhistoriske virksomhet, og selskapet maatte slaa ind paa andre fremgangslinjer, som imidlertid utvilksomt førte til mange gode resultater. Men, som overlærer RYGH engang har uttrykt det: «Det dyreliv, som rører sig paa bunden av fjorden, var i hundrede aar likesaa uforstyrret av zoologens skraper som det var paa den tid, da TØRGEIR AVRAADSKOLL bodde paa Nidarnes.» Det var konservator Vilhelm Storm, som gjenoptok de av Gunnerus med saa megen fremgang drevne naturhistoriske undersøkelser. Allerede i første halvdel av det 19. aarhundrede hadde ASBJØRNSEN og serlig MICHAEL SARS utstrakt sit undersøkelsesomraade til fjordenes dyprender, kulper og dyptliggende bergbakker. Og i 60-aarene gjorde OSSIAN SARS sine opsigtsvækkende zoologiske fund i Lofoten. Der manglet saaledes ikke paa forbilleder, og i 1872 gjorde da Storm de første træk i Trondhjemsfjorden. En bundskrape blev forfærdiget efter en model, som var funden paa Katedralskolens mørkløft, og litt senere kjøpte selskapet en skrape av P. CHR. ASBJØRNSEN, som ogsaa hadde en levende interesse for sjødyrenes eventyrverden.

Resultaterne av sine omfattende undersøkelser over fjordens bundfauna har Storm nedlagt i en række avhandlinger i selskapets skrifter. Han har skrevet om koraller, hydroider, echinodermer, orme, krebsdyr, osv. Ogsaa landjordens dyreliv vakte hans interesse, han gjorde iagttagelser over trækfuglenes ankomst og avreise og skrev en avhandling om Trondhjems omegns fugle. Meget tidlig begyndte han ogsaa at lægge sig efter landjordens leddyr. Han tok først fat paa billerne og behandlet endvidere diptera, edderkoppe, tusenben og landkrebssdyr. Med sine mangesidige interesser paa zoologiens omraade var Storm tillike en av de bedste kjendere av Trøndelagens landplanter. Han skrev saaledes en «Veiledning i Trondhjems omegns flora», som utkom i 2 utgaver (1870, 1882). Og som tillæg hertil utkom i selskapets skrifter: «Notiser til Trondhjems omegns flora»

(I—IV) med et farvetrykt kart over enkelte karplanters utbredelse i Trondhjems omegn. I denne forbindelse vil jeg ogsaa citere en anset botaniker, nemlig JENS HØLMBØE, som i sine skoledage her i byen gik til Storm med dyr og planter for at faa dem bestemt. I sin nekrolog i tidsskriftet «Naturen» uttaler hr. Holmboe: «Den opriktige glæde, Storm viste, hver gang noget av interesse var fundet, og den imøtekommenhet, hvormed han paa sin livlige, hjertelige maate gav enhver opplysning, virket i høi grad opmuntrende til at fortsætte at samle. Til mine bedste minder fra de dage vil jeg altid regne de impulser han gav.»

Ved de vellykkede skrapninger i fjorden utvidedes efterhaanden museets zoologiske afdeling i betydelig grad. Denne utvidelse fremkom som følge baade av direkte opstilling av de fundne eksemplarer og ved individer, som var erholdt i bytte mot sjeldne og eiendommelige dyr fra fjorden. Som et viktig led i museumsarbeidet utgav ogsaa Storm i 1889 en katalog over pattedyr og fugle i selskapets zoologiske samlinger.

Da Storms utdannelse som zoolog falt omkringingen av forrige aarhundrede, kan man ikke vente, at han var saa helt moderne i sin oppfatning av maal, midler og veie i zoologien. Men han var en utmerket systematiker av den gamle skole. Han interesserte sig for den enkelte isolerte kjendsgjerning og forsøkte i almindelighet ikke at indordne denne som led i en generalisation. Biolog i streng forstand var han ikke, endskjønt han har skrevet en fortrinlig fremstilling av Trondhjemsfjordens dyreliv. Den omstændighet, at Storm ikke befattet sig med at generalisere eller at indordne kjendsgjæringer i grupper, hænger vistnok sammen med arten av hans begavelse. Han hadde en usedvanlig iagttagelsesevne, en omfattende og hurtig virkende hukommelse og en skarpslepen intelligens, men var ikke i nogen utpræget grad utstyrt med konstruktiv fantasi og kombinationssevne. Med sin klare tankes søkelys kunde han med lethed overskue de felter, som lot sig belyse, og med sin vaakne kritiske sans var han ikke videre utsat for at snuble i tilfældigheter, men han hadde neppe de evner, som skal til for at være stifter i det tusmørke, som ruger over periferien av vor viden.

Det er et svært arbeide, Storm fik utrettet, men paa den anden side kunde man være fristet til at tro, at en mand, som var i besiddelse av en saadan aandelig rustning, maatte kunnet magte endnu mere. Imidlertid skal det erindres, at Storm selvsig i begynnelsen av sin virksomhet hadde mange vanskeligheter at overvinde. Oparbeidelse av kulturgoder er et møisommelig arbeide, kanskje ikke mindst i vort land, hvor der altid har hersket noget av et arktisk kulturklima. Det er temmelig mange

høitbegavede mænd, som paa grund av det barske milieu er frosset bort i sin blomstring. Man kan vel ogsaa si, at opgaven var ulike vanskeligere for Storm end for Gunnerus. Sidstnævnte var prælaten, som hersket over det halve kongerike og som med sin biskoppelige autoritet banet vei for sine naturhistoriske ideer. Storm maatte arbeide først som præparant og senere som konservator, ikke støttet av nogen anden autoritet end den, han efterhaanden fik oparbeidet ved sin personlige dyktighet. Et væsentlig moment til opretholdelse av arbeidshumøret i vanskelige tider var visselig hans dype skjønhetsglæde over naturen. Der var i hans sind et kunstnerisk drag, som vistnok ikke har faat noget utslag i hans videnskapelige produktion, men som utvilsomt var av ikke ringe betydning for hans personlige livslykke. Den glæde, han la for dagen over naturens frembringelser, var ikke bare den iakttagende naturforskers, det var et skjønhetsselskende gemyts lykkelige hengivelse under beskuelsen av naturens herligheter. Hans evne til at se var ogsaa ualmindelig, som eksempel kan jeg nævne, at han opdaget øieblikkelig den mindste forandring, som hadde fundet sted paa mit arbeidsrum mellem hver gang han var der. I de senere aar hadde han sine bestemte sittepladse i byen, hvor han med sine kloke øine fulgte baade planter, dyr og mennesker. Enkelte av disse observationssteder gav han bestemte navne, saaledes kaldte han en sitteplads ved MAGNUS HALVORSEN'S hus for præsidentstolen. Vid og humor var væsentlige sider ved hans personlighet, og disse ypperlige gaver utmyntet han i leilighetsdikte, deviser og epigrammer. Her skal kun anføres et eneste eksempel. Da professor Ossian Sars var 70 aar, sendte Storm ham følgende telegram:

Til Dem med mange skjønne poder,
 decapoder, amfipoder,
 copepoders myriader,
 hvortil De har været fader,
 kommer tak og ønsker flyvende
 nu idag, april den tyvende.
 Her er mine ønskers form
 venskabeligst, ærbødigst
 Storm.

I et takkebrev meddelte Sars, at dette var det morsomste av alle de telegrammer, han fik.

Storm kunde ogsaa undertiden la satiren spille. Gjennem et langt studium av naturen hadde han lært at skatte det konsekvente, og støtte han paa noget, som forekom ham at være inkonsekvent, kunde der falde mange skarpe bemerkninger. I de senere aar var det serlig den ny retskrivning, som var gjen-

stand for hans satiriske behandling. At høre ham i saadanne øieblikke var festlig. Hans stemme hadde under saadanne omstændigheter en tør, klaprende klang av stor komisk virkning.

Storms utseende var heller ikke av dagligdags art. Hans hode var slik, at det egnet sig fortræffelig til at hugges i sten med en bispehue over det lange haar til pryð for en gotisk kirke. Sin tynde, noget lutende skikkelse bevæget han i den høie alder ved en slæpende gang med eiendommelige smaa hop iblandt.

Denne verdens strid hadde ikke uttørret hans hjertekilder. Han var til det sidste trofast i venskap. Han var ogsaa en utpræget barneven, og endskjønt man skulde tro, at hans utseende paa hans gamle dage maatte virke skræmmende paa barn, var dette saa langt fra tilfellet, han vandt med leihet barnenes tillit. I Mostadmarken hændte det engang, at barnene i et forbipasserende taterfølge blev saa interessert i hans søken efter edderkopper i en myr, at de gav sig til at hjelpe ham.

Nys før sin død indleverte Storm til trykning i Videnskapselskapskets skrifter en liten avhandling: «Iagttagelser over vaarens komme ved Trondhjem». I denne avhandling gjør han rede for forskjellige vaarbud, saasom trækfuglenes ankomst og enkelte planters blomstring. Kort tid i forveien hadde han sendt aviserne en opsats med en kraftig opfordring til ikke at plyndre trær og buske for deres grene. Noget, som især laa ham paa hjerte sidstpaa han levet, var nemlig at skjærme naturen mot tankeløse menneskers skjæmmende indgrep. Dette avisindlæg blev hans sidste ord til almenheten i denne by. Med sin sterke følelse for naturen var han glad i vaaren, og det passer godt, at hans sidste litterære arbeide handlet om vaarens komme. Han oplevet ogsaa i sit sidste leveaar at se vaarens forposter træ frem. Men den gryende vaar gav dog ikke den samme gjenklang i hans sjel som før. En sjelden gang faldt der uttryk, som tydet paa, at livsgrundfondet snart var opbrukt. Og saa sank han da sammen i døden.

Jeg har forsøkt at faa frem nogen hovedtræk i den avdøde zoologs arbeide og personlighet. De grundegenskaper, som bevirket, at hans livsarbeide blev av almen betydning, var hans sterke naturhistoriske interesser og hans troskap mot den institution, hvortil han var knyttet i over et halvt sekulum. Noget av det sidste han glædet sig over var, at en æret medborger hadde testamentert en betydelig pengesum til denne institution. I hans arbeide var ærgjerrighet ingen drivkraft, han var igrunnen sky for publikum, og det at skrive var ikke meget efter hans sind. Som et karakteristisk træk kan anføres, at hans lærelyst holdt sig til livets slut. Da det blev for besværlig for

ham at gaa op bibliotektrappen, kom han til mig for at laane bøker. Det viste sig da, at morskapsbøker vilde han ikke læse. «Jeg vil ha saadanne bøker, som jeg kan lære noget av», sa han engang i den sidste maaned, han levet.

Videnskapsselskapet og denne by har grund til at mindes Vilhelm Storm, mindes ham som organisatoren av de zoologiske samlinger, og som den, der først har paavist de rike forekomster av dyr her i fjorden. Det vil vel serlig bli som opdageren og beskriveren av Trondhjemsfjordens eiendommelige dyreliv, at konservator Vilhelm Storm vil leve i mindet frem gjennem tiden.

FORTEGNELSE

OVER

V. STORMS SKRIFTER OG AVHANDLINGER.

A. Botanik.

1. Veiledning i Trondhjems omegns flora med en kortfattet botanisk form- og systemlære til skolebruk og selvstudium. Trondhjem, 1870, 8vo., XLIII + 128 s. — 2. forøkede oplag. Trondhjem, 1882, 8, XLIV + 131 s.
2. Notiser til Trondhjems omegns flora, I, V. S. S.¹ 1885, s. 1—36.
3. — » —»— — — II, III, V. S. S. 1886—87, s. 21—51.
4. — » —»— — — IV, V. S. S. 1888—90, s. 17—31 og s. 258.

B. Zoologi.

1. Aarsberetning [1875] fra naturaliesamlingens bestyrer. Det kgl. norske vid. selsk. skr. i det 19. aarh., bd. 8, s. 67—88.
2. Aarsberetning [1876] fra den zoologisk samlings bestyrer. Bd. 8, s. 129—162.
3. Beretning om selskapets zoologiske samling i 1877. Bd. 8, s. 232—262.
4. Bidrag til kundskap om Trondhjemsfjordens fauna, [I], V. S. S. 1878, s. 9—36.
5. Bidrag til kundskap om Trondhjemsfjordens fauna, [II], V. S. S. 1879, s. 109—125.
6. Nogle forøkelser til den zoologiske samling av vertebraternes række. V. S. S. 1879, s. 127—131.
7. Trondhjems omegns fugle. V. S. S. 1880, s. 42—72.
8. Bidrag til kundskap om Trondhjemsfjordens fauna, [III], V. S. S. 1880, s. 73—96.
9. Bidrag til kundskap om Trondhjemsfjordens fauna, [IV], V. S. S. 1881, s. 1—30.

¹ D. kgl. norske videnskabers selskabs skrifter.

10. Bidrag til kundskap om Trondhjemsfjordens fauna, [V], V. S. S. 1883, s. 1—48.
11. Ornitologiske notiser. V. S. S. 1886—87, s. 52—57.
12. *Solaster echinatus* n. sp., tillikemed oversigt over de i Trondhjemsfjorden fundne asteroider. V. S. S. 1886—87, s. 58—64.
13. Katalog over Videnskabsselskapets zoologiske samling. 1. Pattedyr og fugle. Trondhjem, 1889, 8vo.
14. Diptera brachycera, quæ observavit determinavitque. V. S. S. 1891, s. 283—313.
15. Dipterologiske undersøkelser. V. S. S. 1895, s. 225—241.
16. Om to utenfor Trondhjemsfjorden fundne blækspruter. Naturen, 1897, s. 97—102.
17. Edderkopperne. Naturen, 1898, s. 353—364.
18. Entomologiske undersøkelser. V. S. S. 1898, s. 1—19.
19. Myriopoda & Oniscoida ved Trondhjem. V. S. S. 1898, s. 1—6.
20. Oversigt over Trondhjemsfjordens fauna. Meddelelser fra stationsanlæggets arbeidskomite (1900), s. 1—20.
21. Supplerende iakttagelser over Insecta diptera ved Trondhjem. V. S. S. 1907, s. 1—11.
22. Iakttagelser over vaarens komme ved Trondhjem. V. S. S. 1912, s. 1—8.

I Trondhjemaviserne, serlig i Trondhjems Adresseavis, er der mange opsatser fra Storms haand. Desuten findes adskillige ting av naturhistorisk interesse fra Storm som utdrag i direktionens aarsberetning for aarene 1879—1894. Fra 1895 er der i hver aarsberetning specielle beretninger fra samlingsbestyrerne, og i V. Storms beretninger fra 1895—1912 findes en mengde detaljeoplysninger baade om samlingerne og de zoologiske undersøkelser i fjorden.